

Látogatás Glatz Oszkárnál

Néhány nappal ezelőtt került nyilvánosságra a hír, hogy a magyar festőket meghívták a milánói nemzetközi akvarellkiállításra s hogy a kultuszminisztérium Glatz Oszkár festőművész, főiskolai tanár elnökletével Nádler Róbertet, Nagy Sándort, dr. Majovszky Pált és Leszkovszky Györgyöt bízta meg a beérkező anyag összeválogatásával és elrendezésével. A zsűri a napokban ült össze először s ennek kapcsán felkoreztük Glatz Oszkárt és érdeklődtünk a nemzetközi kiállításra vonatkozóan.

A professzor a Képzőművészeti Főiskolában levő műtermében fogadott. Vidám és mozgékony gesztussal mutatott, hogy foglaljunk helyet, míg a megkezdett, friss vázlatot befejezi. A vázlat virtuóz gyorsasággal bontakozott ki a vásznon, közben a művész arra is ráért, hogy ismertesse előttünk a zsűri munkásságát és a kiállítás jövőendő történetét.

A milánói akvarellisták kedves és becses meghívása néhány héttel ezelőtt érkezett hozzánk, Budapestre. A velencei, a bécsi és a kisebb, inkább grafikus jellegű zürichi kiállítás után ez lesz a magyar művészet negyedik külföldi térhódítása és teljes erővel rajja kell lennünk, hogy a milánói bemutatkozás épp oly sikeres legyen, mint az előbbiei. A zsűri már egy alkalommal összegyűlt, de érdemlegesen nem határozhatott, mert közben értesültünk, hogy Sala, a milánói akvarellisták elnöke hirtelen elhalálozott s a beállott nagy zűrzavarban az olaszok nem tudtak pontos értesítést küldeni, hogy mennyi hely áll a magyar művészek rendelkezésére. Tulajdonképpen azt sem tudjuk még, hogy melyik épületben lesz a kiállítás, de az máris bizonyos, hogy elsőrangú helyiségben, mert az olaszok mindig híresek voltak a kitűnően világított, tágas kiállító termeikről. Egyelőre a legpontosabb adat is hiányzik: hogy hány méternyi falat kapunk s ennek pontos tudása nélkül a zsűri semmit sem határozhat.

Azt a hírt hallottam, hogy tágasabb hely híján és a nemzetközi bemutatkozásra való tekintettel mindössze százharminc-százötven akvarellünket akarják kiállítani. Mondom, erről nem hivatalos úton értesítettek bennünket s nagyon sajnálnánk, ha a hír igaznak bizonyulna, mert így le kellene mondanunk a retrospektív anyagról. Tervbe vettük ugyanis, hogy elhunyt nagy mestereinknek legszebb és legjellemzőbb vízfestményeit esafoljuk a kiállítás anyagához, hogy így dokumentálhassuk a magyar művészet nemzeti tradícióinak tiszteletét.

Az anyag összegyűjtésére vonatkozóan már felkértük a művészársaságokat, hogy segédkezzenek a nagy körütekintést igénylő munkában s ezt ők lekötelező szívességgel már meg is ígérték. Bár az összegyűjtésről még semmiféle hirdetményt nem tettünk közzé a lapokban.

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Genthon*

Cím: *Látogatás Glatz Oszkárnál*

Forrás: *Szózat*

Bn
(Hely)

1925. 1. 10.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Glatz Oszkár

Idő

"1925"

Személy

máris sokan érdeklődnek, helybeliek és vidékiek egyformán, hogy hova lehet leadni, illetve küldeni az elbírálásra szánt vízfestményeket. Választ mindaddig nem adhatunk, amíg nem tudjuk, hogy hol fogjuk kiállítani a megrostált anyagot, a Múcsarnokban-e, avagy a Nemzeti Szalonban. Amint az egyikkel, vagy a másikkal megállapodtunk, azonnal értesítjük a sajtó útján a művészeket és megkezdjük a munkát. Időnk van elég, a milánói kiállításra április vége május eleje előtt nem kerül sor.

Hogy miképp vélekedem az egybegyűjtendő anyagról? Fogas kérdés a zsűrizés előtt felelni. Vannak hivatásos akvarellistáink, akiket ily alkalmakkor nem szabad kifelejteni s vannak művészeink, akiknek csak nagynéha kerül a kezükbe vízfestő-eset s mégis egyszerű dolgokat alkotnak vele. Jómagam biztosra veszem, hogy kitűnő kis gyűjtemény kerül össze, mert a magyar akvarellfestés mindig megállta a helyét a nemzetközi versenyben s most is meg fogja állni a helyét, bár csaknem egy évtizedig el volt zárva a külföld nyilvánosságától.

Megkértük végül a mestert, hogy áruíjon el egyetmást jövőendő terveiből s mutassa meg néhány új képét. A műterem rendje azonnal felfordult. Képek kerültek elő a szoba sarkából, ahol egymásra fektetve és tal fele fordítva várják egy gyűjteményes kiállítás eljövételét. A művész a festőállványhoz támasztja az egymás után következő hatalmas és apróbb vásznakat: egymás után vonul el szemünk előtt a hamvasarcú, kívánatos parasztnyecske, a mokány, nagybajuszú földműves, a félelmetesen zárkózott vadászó, a korcsmai tereferék és a szalmafedcles házakban meghúzódó vidám enyelgések.

Nyáron ismét Bujákon dolgoztam — magyarázza a művész —, onnan valók ezek a népi életből merített motívumok. Ezek óta csaknem valamennyi nyaramat odaletem töltöttem s most is alig tudok elszakadni onnan, bár már félek az egyhangúságtól. Ha lehetséges, az idei nyarat a tengerparton fogom eltölteni, új látni és megfesteni valók közepette. Néhány kompozíciós problémámat is szeretném megoldani, de nehezen jutok hozzá, mert a főiskolai tanítás és korrektúra csaknem minden időmet lefoglalja. Nyáron festettem egy kiállításra valót s új képeimet gyűjteményes kiállítás keretében tavasszal mutatom be az Ernszt-múzeumban. Télen többnyire arcképeket festek, azok közül azonban, sajnos, egyet sem tudok mutatni, mert megrendelésre készülnek s valamennyi elvándorol annak a lakásába, akit ábrázol.

Genthon.